

Oponentský posudek bakalářské práce Heleny Trčkové

Rané dílo Garcíi Márqueze: *Všechna špína světa* ve srovnání se *Sto roky samoty*

Dílo Gabriela Garcíi Márqueze je častým předmětem nejrůznějších studií i studentských prací, a to především román *Sto roků samoty* a jeho dějiště Macondo. Márquezovo městečko, které svou historií dalece přesahuje vlastní hranice a nabízí paralely k dějinám Kolumbie, Jižní Ameriky, potažmo celého lidstva, prožívá na stránkách zmíněného románu svou genezi, dlouhý život i apokalyptickou smrt. Někdy se ovšem zapomíná, že literární geneze Maconda proběhla dávno před vydáním *Sto roků samoty* (1967) a že je spojena právě s raným dílem *La hojarasca/Všechna špína světa* (1955).

Oceňuji, že si autorka zvolila za centrální téma práce dílo méně proslavené, ale významné – nejen proto, že jde o první Márquezův román, ale právě proto že Macondo zde již nabývá některých rysů, které ho budou doprovázet v další autorově tvorbě.

Helena Trčková v úvodu slibuje, že těžištěm bude *Všechna špína světa*, zatímco *Sto roků samoty* poslouží pro srovnání; abychom spatřili, kam se autorovo umění vyprávět během let posunulo; domnívám se, že tento záměr naplnila.

Autorka se ve své práci od počátku věnuje přímo zkoumaným románům, aniž by předem nabízela nějaký historický či biografický kontext. Nemyslím si, že je to na škodu – relevantní údaje o Garcíi Márquezovi a jeho estetice se dozvídáme v průběhu práce (např. o vlivu W. Faulknera).

Pojednává kompozici obou děl a další klíčové prvky, jako je Macondo, násilí, smrt, samota, apod. Problém bych viděla v nesourodosti jednotlivých prvků – někde jde o motiv, jinde o způsob vyjádření a zobrazení, apod. V podkapitole „Magičnost a absurdita“ je zmíněn magický realismus, magická realita, magično, ovšem chybí jakákoliv definice, což v případě pojmů, který působí řadu problémů a nesou s sebou nejasnosti, považuji za opomenutí.

Zajímavé je pojednání o souvislostech s antickou tragedií a také o pojetí času – subjektivní čas vyprávěčů v románu *Všechna špína světa* je určitě jedním z klíčů k působivosti textu.

Co se týče formální a jazykové stránky předložené práce, uvítala bych více ukázek, které by dokreslovaly to, o čem autorka pojednává (navíc se například jedna ukázka několikrát opakuje, např. na str. 36). U některých odkazů chybí čísla stránek, odkud je citováno (např. poznámky pod čarou 13, 16). A pozor na skloňování: opakující se tvar „Sto rokách samoty“ opravdu „tahá za uši“.

V debatě u obhajoby bych se ráda vrátila k následujícím otázkám:

- Na str. 11 tvrdí Helena Trčková o *Sto rokách samoty*, že „spisovatel se zde oproti svému prvnímu románu dokázal oprostít od subjektivního pohledu na celou situaci a podal nám celý příběh toho imaginárního městečka.“ Myslím si, že Macondo je nazíráno vždy a všude zcela subjektivně, neboť je výtvozem autora; proto také hovořit o „celém“ příběhu může být ošidné – autor nabízí čtenáři smyšlený fikční svět zcela dle své vůle.
- Zajímavá je i otázka překladu názvu románu. Je český název *Všechna špína světa* přiléhavější než *Spadané listí*, které respektuje podobu originálu?

Závěrem chci říci, že z práce je vidět osobní zájem autorky, byť někdy chybí adekvátnější a vyzrálejší zpracování tématu a odbornější vyjadřování. Přes dílčí nedostatky Helena Trčková splnila zadání práce, a proto ji doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *velmi dobře*.

Praha, 9.6.2013

Mgr. Dora Poláková PhD.